

MARINA DE CAMBRILS

Navegada la boca del port i l'espai del Francolí, posàrem la proa sobre el cap de Salou, que es veia en la llunyania i tenia un color verdelós. Albert i Martinet anaren a fer la migdiada. Em vaig quedar al timó. El mar i el vent eren de proa. El mar, monòton, a penes rompia. El vent tendia a desmaiar-se: just per a tenir una mica de fresca.

Passàrem al llarg però una mica forejats del platjar de la costa. Des del mar es veia la part més rica del Camp de Tarragona: un tou de verd, espès i dens sobre el pla de la terra. El color uniformava les varietats botàniques i tot plegat formava una massa arbòria inextricable i vasta, d'una verdor dura i espessa. Hauríeu dit que era un altre paisatge que el que veuen els terrícoles. La terra era invisible: només es veia el gruix d'arbres, de la part de sobre, plantats sobre la terra. No era pas un paisatge: era una extensió de color, igual, dilatadíssima. El paisatge era a sota; amb la terra, les soques, les cases, els pobles, els cultius i aquelles barrancades pètries de les rierades, solitàries, recollides, de llum immòbil, calentes, i aquell punt de misteri en la claror, que el Camp suscita, perfumat d'herbes seques. Al fons, més a ponent, les muntanyes de Prades semblaven suspeses en la incandescència de la llum, encalitzada i trèmula.

El quillat, a mitja màquina, caminava lentament. Les petites onades es rompien en el tallant de la proa, sense bleix. Així, vaig poder anar veient la successiva aparició dels detalls del cap de Salou, que és un accident sense monstruositats geològiques, ni desorbitats exabruptes de la mineralogia. El cap uneix dues platges llargues, d'una concavitat insinuada i dolcíssima. El promontori de Salou no és pas gaire alt i és ple de pins grossos, potents, d'una forma una mica arrauxada. És un indret que té l'aspecte de no ser ni massa solitari ni massa freqüentat. Just la bona mida. No costa pas gaire de comprendre, però, que d'aquí a pocs anys s'hi produirà una forma o altra d'urbanisme, i hi haurà molta més gent. En aquest sentit, és un lloc fatídic. Sobre la terra seca, rocosa i blanquinosa, els pins tenen, sobre e brancatge, un verd lluent.

Josep Pla, Navegació d'estiu